Ч. 11. Четвер 16 (29) січня 1903 Рік XIII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року . „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(Про виправу австрийскої фльоти на Середземне море. — Спір о Дарданелї. — З Венецуелї.)

Про виправу австрийску на всхід Середземного моря доносили дневники, немов то она стоїть в звязи з подіями в Македонії. Отже Pol. Corr. заміщає статю, в якій заперечує, немов би се була демонстрация фльоти. Є то звичайні вправи, задля яких часть фльоти звиділа тамтого року західні береги Середземного моря, а сего року так само має звидіти всхідні береги. Узброєня, які мали немов то переводити ся, суть лише викінченем приготовань для нового корабля „Монарх“, який має відплисти з ескадрою. Все те є звичайною практикою австрийско-угорскої фльоти і не стоїть в ніякій звязи з політичними питанями.

Факт, що султан позволив чотиром російским кораблям до нищеня торпедовців переїхати через Дарданелї, затревожив анґлїйске правительство. Оно боїть ся, що на случай якого спору з Францию, чи Росию, чорноморска російска фльота буде могла без перешкоди получити ся з француского фльотою Середземного моря. Анґлїя вислала до султана острий протест з жаданем, що або кораблї всїх держав мають вільний переїзд через Дарданелї, або того привілею не має ніяка держава. Аби протест і жаданє мали успіх, старалась Анґлїя змобілїзувати і притягнути до своєї акциї всї европейскі держави. Тимчасом анґлїйска нота в сїй справі не зробила в Царгороді ніякого враженя, бо европейскі держави прямо зіґнорували поклик Анґлїї. Ні одна держава не має тепер охоти і не відчуває тепер потреби спорити з Росиєю. Ніяка держава не добачує тепер для своїх інтересів небезпеченьства в тім, що російскі кораблї гуляють по Середземнім мори.

Анґлїйска праса, в суперечности з американьскою, признає справедливість Нїмцям в оружній перепалцї в Маракайбскім заливі. Коли залога форту Дон Карльо — пише Daily Telegraph — розпочала огонь на нїмецкий корабель, в такім разї командант нїмецкої ескадри мав цїлковите право примусити форт до мовчаня. Командант анґлїйского корабля був би в сїй ситуациї поступив так само. Також і Америка не буде, здає ся, до тої приключки привязувати більшої ваги, бо ось доносить до Вашинґтону американьский заступник в Венецуелї, що в найблизших днях наступить порозуміне і бльокада побереж буде знесена. З Вашинґтону доносить бюро Райтера з компетентного жерела, що Венецуеля старає ся заключити умову в тім дусї, щоби при управильненю претенсий жаден з вірителїв не був упривілейований. Венецуеля рішучо оперла ся жаданю держав, що ведуть бльокаду, щоби їх претенсиї були передовсїм заспокоєні. Бовенови припоручено, щоби вів пертрактациї зовсїм безсторонно і узиск..в довший речинець до сплати довгів. В неділю, після конференциї, заявив Бовен, що має всї дані до твердженя, що спір покінчить ся в вдоволяючий спосіб.

Новинки.

Львів дня 28 го січня 1903.

— **В станї здоровля Є. Е. Впр. Митрополита** Шептицкого настало нинї значне полїпшенє. Недужий переспав цїлу ніч спокійно. На руки митрата о. Білецкого наспіла телеґрама від кардинала Рамполї в імени Є. Сьв. Папи.

— **З перемискої епархії.** Катехитом шкіл народних в Дрогобичи іменований о. Евген Кульчицкий. — Від конкурсового іспиту звільнені оо.: Гервазий Царевич і Мих. Сливиньский. — Новопоставлені пресвітери одержали посади: Лаврентий Левицкий в Сяноцї, Мих. Комарницкий при катедр. церкві в Перемишли Мир. Ускій в Никловичах, Волод. Венгринович в Добровлянах, Волод. Гамерский в Зіболках і Стеф. Дорош в Кунинї. —

11)

СЕРЦЕ СЬВІТА.

(З анґлїйского — Г. Райдера Гиґґерда.)

(Дальше).

Тимчасом дон Жозе вийшов був на двір, а я шепнув дївчинї кілька слів до уха і зробив знак рукою. Она аж задрожала і відповіла. Відтак другим знаком дав я їй спізнати, що серце єсть в сїм домі.

— Де? — спитала она.

— Тут, — відповів я, і вийнявши свою ознаку, наставив їй до очий.

В сїй хвили закликав єї дон Жозе. — Вже іду! — сказала она до него а відтак шепнула до мене: Пане, тут в сїм домі для вас небезпечно. Не можу вам тепер нїчого сказати, але зараз верну. Вино не зашкодить, але кави не пийте та й не спіть, коли положите ся. Роздивіть ся добре по земли а зрозумієте мене.

Я не сказав на то нїчого, лиш відсунув одну постіль на бік та став роздивляти ся по земли. На помості видко було якісь плями. Відтак підняв я постіль на ліжку та подивив ся на сїнник, на котрім також видко було плями. Тодї сказав я:

— Сеньоре, на сих ліжках померли люди а ті плями то з їх крови. Здає ся, що гостї дон Педра сплять, насамперед споять їх а відтак забивають. Тому звабили і нас до сеї хати. Ну, та ми й не сподївали ся чогось иншого.

— Добра надія, — сказав на то сеньор, — ми преці гостї у дон Педра, чей він нас — — Він потягнув при тім рукою по шиї.

— Чому би нї, сеньоре, таже дон Жозе лиш того нас сюди привів. Дон Педро здогадує ся, що Інґлезе має гроші. А до того ми ще й з сином посварили ся та й за богато знаємо про єго батька.

— Мушу ще раз сказати, що то добра надія, — сказав сеньор. — Остаточно хиба вже лїпше було утопити ся, як дати ся тут тим злодюгам зарізати. Погана смерть!

— Не бери собі того так дуже до серця — відповів я Нас ще в пору остерегли, і гадаю, що при помочи дївчини та Індиян удасть ся нам втечи. А ми преці як були ішли сюди, мали якусь цїль на оцї і знали небезпечність. Виступаймож тепер відважно серед сих людий: можеш бути певний, що аж до пізної ночи не возьмуть ся до нїчого, хиба аж тодї, коли будуть гадати, що ми спимо. Чи ти все розумів, Молясе?

— Розумів, — відповів Індиянин.

— Сидиж тут і не спи, аж ми вернемо, а коли би дївчина знову сюди прийшла, то розвідай ся у неї про старого знахаря і єго доньку, та про все, що буде можна. Коли она довідає ся, що ти з нашого братства, то она все тобі скаже. Чи тебе тут хто пізнав?

— Менї здає ся, пане, що нї. Коли ми сюди прийшли, то вже було темно.

— Добре. Отже уважай добре на все і слухай добре. Бувай здоров!

Коли ми увійшли до столової, сидїло вже там девять людий при столї. Але дон Педро лежав все ще на розвішеній сїтцї, і розмавляв щось дуже поважно зі своїм сином. З помежи столовян був лиш один білий, чоловік худий, що виглядав з лиця знищений, зі зломаним носом, на котрого аж гидко було дивити ся. Другі, то були мішанцї, шибеники, котрі уйшли руки справедливости та жили лиш з розбоїв і убийств.

Нам стало зараз ясно, що коли ми тим людем попали ся в руки, то не можемо сподївати ся від них милосердия.

Коли дон Педро нас побачив, злїз зі своєї сїтки, і взявши сеньора за руку, сказав:

— Позвольте, що я вам представлю мого управителя, сеньора Смайса з Тексасу. Він Американець, і буде дуже рад з того, що зможе з кимсь поговорити по анґлїйски, бо він мимо того, що вже від давна учить ся, не уміє добре говорити по іспаньски.

Коли оба панове поговорили з собою кілька слів, повів дон Педро на почетне місце при столї, підчас коли мене посадили при другім столї.

— На ваше здоровлє, сеньоре, дай вам Боже ще довго прожити та ще неодного такого дїла довершити, як вчера, — сказав дон Педро до свого гостя. — А впрочім, чи знаєте, що на корабли „Санта Марія“ говорили, що у вас недобрі очи і що то через вас корабель розбив ся? Таки так, — через вас і вашого товариша, того Індиянина.

— Нї, того я ще не чув, — засьміяв ся сеньор на то; але вам не треба бояти ся, бо ми гадаємо поїхати завтра дальше

Намістництво предложило дотацию з релігійного фонда на дальший один рік для прив. сотрудників в Волощи і Ванївці.

— **Приріст населеня в Галичині.** Найновійші статистичні досліди виказують, що приріст населеня в ріжних европейских краях представляє ся дуже всіляко. Найскорше множить ся нарід взагалї в Росиї, друге місце занимають полуднева Славянщина і Угорщина, дальше ідуть Чехи, Німцї і полудново-західна Европа, а найменший приріст замічає ся в Бельгії, Швециї і Франциї. Що-до Галичини, то на 1000 жиючих осіб за послїдних 10 лїт уродило ся 454, померло 313, отже прибуло 141. Дальше замітне й те, що хотяй у всхідних повітах родить ся дїтий більше як в західних, то зате в західній части Галичини населене умирає розмірно менше, наслїдком чого зріст польского населеня виходить численнїйшим чим у руского. Цифри виказують, що річно родить ся в Галичині 45—55 дїтий на 1000 осіб, за те умирає: в західній части 25—30, в середній і всхідній 34—40, так, що нармальний приріст населеня виносить на заходї 15—30, а на всходї 5—15 на 1000 осіб.

— **Торговельний білянс в Австриї в 1902 роцї.** Після звіту міністерства торговлї виносив цїлорічний вивіз держави 1912·5, а довіз 1723·8 мілїонів корон і побільшив ся в порівнаню з 1901 р. в вивозї о 27·0, а в довозї 71·2, погіршене виказує 44·2 мілїони. Особливо зміг ся довіз худоби на заріз о 12 міл. кор, коний о 2·7 міл. кор., а дробу і яєць о 5·3 міл. кор. Важним був також довіз сирих товарів для перемислової перерібки т. зв. суровцїв: Так привезено бавовни на 24·1, овечої вовни на 22·8 міл. кор більше і ті два артикули становлять головний континґент довозу. Що до вивозу, замітний упадок вивозу цукру, котрого цїна значно упала. Загалом вивезено цукру 6·8 міл. цетн. против 7 м. в попереднім роцї, а то репрезентує суму 132·99 міл. і випало о 44 міл. кор. менше.

— **Загальні збори рогатиньскої філїї руского товариства педаґоґічного** відбудуть ся в Рогатинї дня 2 лютого с. р. в льокали „Рускої Бурси“ о годинї 12 в полудне з отсим порядком дневним: 1. Звіт касовий. 2 Справа заснованя педагоґічного кружка в Бурштинї. 3. Вибір видїлу на слїдуючий рік. 4. Реферат в справі підручника до істориї для V. кл. народної школи евентуально инший відчит. 5. Внесеня членів.

— **Загальні збори** товариства „Шкільна Поміч“ у Львові відбудуть ся дня 30 січня с. р. о год. 4 з полудня в комнатї „Руского Бояна“ (коло „Рускої Бесїди“), Ринок ч. 10. На порядку дневнім стоять: 1. справозданє уступаючого видїлу, 2. вибір нового видїлу, 3 внесеня видїлу і членів. — З огляду на красну цїль товариства допомаганя біднїйшій молодїжи в руских людових школах львівских і в руск й видїловій школї, просить ся Вп. членів о численну участь. — Від видїлу товариства „Шкільна Поміч“.

— **За спроневірене.** Львівский суд карний на основі вердикту судиїв присяжних засудив вчера бувшого листоноса Івана Котлярчука за спроневірене 14.107 кор. 14 с. на 5 лїт тяжкої вязниці заостреної з постом раз на місяць, темницею і твердим ложем, що чверть року. Претенсиї скарбу почтового відослав трибунал на дорогу права цивільного. По оголошеню вироку роздав ся в сали голосний плач жінки і дїтий засудженого.

— **Огнї.** В Морозовицях під Самбором вибух сими днями огонь, котрий знищив три загороди селяньскі. Огонь був підложений. — В заведеню для божевільних Кетне Геч в Льондонї вибух вчера около 6 год. огонь на відділї для женщин жидівок, котрих там було около 600. Будинок горів через чотири години і представляв страшенний вид. Згоріло 52 божевільних, декотрі таки в постелях, инші в кутах салї збивши ся в купку. Декотрі згоріли на вуголь.

— **Нещаслива пригода.** В пятницю дня 23 с. м. підчас пересуваня возів при поїздї товаровім в Делятинї, посогнув ся на шинах кондуктор Сьвідерский і упав так нещасливо, що вози переїхали єму обі ноги; одну з них відорвали таки зовсім, а другу так поломили, що єї треба було нещасливому відрізати в шпитали в Станиславові, куди єго зараз по тій нещасливій пригоді відвезено.

— **Зовсїм подібні.** Емілїї Ґрень украв хтось ручний куферочок, в котрім була значнійша готівка. Яко подозріну о крадїж арештовано сторожиху Марию Костюкевич. При ревізиї у неї знайдено 40 корон, а пошкодована сказала, що ті гроші „зовсїм подібні“ до єї гроший.

— **Загадочна смерть.** Вчера вечером оповідали собі люди в цїлім Львові вельми сензацийну вість. Розуміє ся, кождий оповідав то що чув з маленькою прикрасою і доповненем від себе, аж остаточно розповідали в містї, що на улици Жовківскій якихсь двох людий зарізали один другого; після иншого оповіданя якийсь студент мав вхопити другого на улици за голову, нагнув єї взад і розрізав горло свому товаришеви як курцї. На всїх тих вістях тілько було правди, що в готели під „Бродскою зелїзницею“ при ул. Жовківскій ч. 26 знайдено померпого серед підозріних обставин якогось молодого чоловіка. До того готелю прийшло в понедїлок вечером о 9 год. двох молодих людий, казали принести собі пива і казали, що переночують до завтра. Вчера коли нїхто в комнатї не рушав ся, стала служба добувати ся і заглядати до вікна; на серединї комнати стояв один із гостий та казав, щоби їм дали спокій, бо они хотять спати. По якімсь часї той сам мужчина закликав кельнера і післав єго до шевця Ачкевича по черевики. По якімсь часї післанець вернув і сказав, що швець не дав черевиків, бо не мав нїяких від того, що по них післав. По полудни около 5 год. хотїв він знову посилати до шевця, але увійшла властителька готелю і стала домагати ся заплати. Тодї той сказав, що піде по гроші, а єго товариш буде дальше спати. Властителька готелю і кельнер вийшли, а в чверть години вибрав ся і гість нїби то по гроші. В брамі стрітив він якогось чоловіка, столяря Пальфі'го, почастував єго горівкою з фляшки та й єму сказав, що іде по гроші до міста, а Пальфі сказав то властительцї. Тота не довіряючи пішла зі службою подивити ся, чи й той нїби сплячий не виніс ся тихцем. Зачали сплячого будити, аж показало ся, що він неживий. О тім повідомлено зараз полїцию, а та вислїдила, що погибший називав ся Михайло Велькер, був сином шевця, мав лїт 23 і був помічником купецким, а другий називає

— Дурниця, друже, чей же не будете гадати, що я би в таке пусте вірив. От лиш для жарту таке говорить ся, так н. пр. ваш приятель — він, бачу, називає ся Іґнаціо — розповідав про мене на кораблї дуже неприятні істориї, в котрі певно і сам не вірить, — та нараз обернув ся до мене, вліпив в мене очи та визьвірив ся до мене: Чи не так, Індиянине?

— Коли хочете почути моє слово, дон Педре — відповів я і поклонив ся та говорив дуже виразно — то я уважаю за річ непрактичну відновляти старі істориї. Коли я щось говорив, або коли ви давними часами щось зробили, то тут у вашім гостиннім домі не місце до того, щоби о тім говорити.

— Таки так, Індиянине, ви говорите, як би який віщун, як говорив Монтецума з Кортезом, аж той завоеватель научив єго, як треба говорити — то був великий чоловік, той Кортез, він умів дати собі раду з Індиянами. — Відтак сплюнув він на землю і зажуреним голосом відозвав ся до сеньора:

— Скажіть менї, бо у вас лїпші очи, як у мене, кілько тут людий в комнатї.

— Тринайцать, рахуючи і мого приятеля — відповів тамтой.

— Я то собі гадав — сказав господар дому і закляв — а тепер вже за пізно. Нехай всї сьвяті відвернуть від нас нещасте. Як виджу, ви гадаєте, що я якийсь дурнуватий.

— Зовсїм нї — відповів він — я і сам забобонний та не люблю того, коли при столї сидить тринайцять.

— Та й я не люблю, сеньоре Страйклєнд. Послухайте лиш, коли нас тут послїдний раз сиділо тринайцять при столї, були між нами також два Американцї, приятелї дона Смайса. Они пили за богато як на їх голову, а відтак в ночи в тій самій комнатї, де й ви будете спати, розпочали сварку і один другого убили. То наробило нам богато клопоту, але дон Смайс вияснив своїм землякам, що і як було і так нїчого з того не було.

— Дійстно — відозвав ся на то сеньор — менї то дивно виглядає, щоби двох пяних один другого убили.

— Та й я сам так кажу, сеньоре. — Я зразу гадав, що то якісь Індияни влїзли до комнати, але так не було. Ах, то не добрі люди і правительство за надто лагідно обходить ся з ними. Наші батьки уміли лїпше обходити ся з ними, але, Богу дякувати, рука правительства аж сюди не сягає, хоч одного разу мали і ми тут войско — і він пригадавши собі то, закляв і випив чарку бурґундского вина.

То дійстно дуже лихі люди — говорив він дальше — а тоті демони, до котрих їх батьки молили ся, мають все ще власть над ними. А они такі дуже безбожні, а декотрі з них знають, де суть закопані великі скарби, але не хотять того сказати.

А знаєте — шепнув він нараз, коли вино єго розпалило, свому гостеви до уха — я маю в сій хвили такого Індиянина у себе дома, старого лякандона — т. є. нехрещеного Індиянина, а з ним єсть і єго донька, дївчина, кажу вам, Інґлезе, така красна як мальована — коли ви менї сподобаєте ся, то вам єї завтра покажу. О — що красна, то красна, але має чорта в серци. Я не важив ся показати єї отсим малим і він показав головою на своїх кумпанів — але Жозе навідає ся нинї до неї і єї батька. Він не буде зважати на єї примхи.

Отже вірте або не вірте, але тих двоє знають таку тайну, що кождий з нас міг би стати таким богачем, як сам анґлїйский король. Звідки я то знаю? Від неї самої. Але напийтесь вина і закуріть собі циґаро а я вам розкажу цїлу історию.

VIII.

При і по вечери.

Коли ви, сеньоре, інтересуєте ся старими розвалинами та Індиянами, то ви може чули про ті племена, що жиють в лїсах, де ще не станула нога нїякого білого чоловіка, та про ті чудні міста повні золота. Многі кажуть, що то лиш байка і що нема анї таких людий, анї таких міст; але я був з давен давна того погляду, що на тій істориї мусить бути щось правди.

Отже кілька місяців тому назад довідав ся я, що з далека з глубини краю зайшов якийсь старий індияньский знахор, та жиє з якоюсь женщиною в гаю; де то, не міг я добре довідати ся, та й не допитував ся. Аж ось може вісїм недїль тому назад переходив сюди якийсь Індиянин, а коли він мав платити мито — за ту дорогу, яку я тут зробив — заплатив він кусником чистого золота, на котрім з обох боків було вибите серце.

Ви може того не знаєте, але я то знаю, що серце єсть для Індиян сьвятим знаком. Отже коли я єго побачив на золотї, спитав я того Індиянина, звідки він то має, а він тодї сказав, що то якийсь старий доктор заплатив єму ним за якусь поживу. Він сказав менї також, де я можу знайти того чоловіка і відтак пішов в дальшу дорогу. Але що до місця то він менї таки правди не сказав і я надармо шукав. Ну, щоби коротко сказати, я заставив на старого Індиянина сітку і зловив єго.

Один чоловік, що служив у мене, ходив до старого вже кілька разів по раду, але не хотів зрадити єго криївки. Я тодї намовив другого, щоби той удав, що у него лежить дитина смертельно хора та просив доктора, щоби той прийшов і ратував єї.

Конець кінцем, старий прийшов зі своєю донькою.

Они зайшли зовсїм спокійно до хати і побачили аж тодї, що зле зробили, коли двері за ними замкнули ся.

Можу вам сказати сеньоре, що я, побачивши, яке они лице зробили, так сьміяв ся, що менї аж сльози капали з очий, хоч по правдї не було чого сьміяти, бо старий виглядав так, як би який старий король, а дївчина як яка королева, зовсїм не так, як тутешні

ся Кароль Юрий Врба і має 22 літ. Оба товаришували з собою і любили ся в одній і тій самій дівчині, публичній повійници а Врба писав навіть в послідних часах лист з докорами, що єго зраджує та з погрозою, що відбере собі житє. На погибшім не знайдено слідів насильної смерти, але причину смерти годі було зараз вислідити. Врбу не могла полиция відшукати через цілу ніч аж нині єго знайдено і він каже, що лишив товариша о 5 год. вечером ще живого, підчас коли доходжене показало, що Велькер вже о 8 год. рано був нежиєий. Вербу арештовано і поки що відфотоґрафовано.

Господарство, промисл і торговля.

— **Ц. к. Дирекция зелїзниць державних** оповіщує: Gazeta Lwowska оголошує розписане оферт на доставу меблїв і иньших предметів з дерева, як також ваг і годинників для всїх стаций і будок на новій з днем 1 липня с. р. отворити ся маючій зелїзници Львів-Самбір. — Постанови відносячі ся до оферт, формулярі оферт, рисунки і подрібний опис предметів можуть оференти переглянути в годинах урядових в ц. к. Дирекциї зелїзниць держ. у Львові в відділї руховім II поверх, двери ч. 239, де на жадане видавати будуть також формулярі оферт. — Виповнені оферти належить вносити до протоколу подавчого ц. к. Дирекциї зелїзниць держ. у Львові найпізнїйше до години 12-ої в полудне дня 5 лютого 1903 в запечатаних ковертах з написею: „Оферта на доставу урядженя для шляху Львів-Самбір“.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Віденъ 28 сїчня. Комисия для податку від цукру приняла без зміни предложеня правительства о податку цукровім, а відтак ухвалила і цїлу постанову контингентову.

Будапешт 28 сїчня. Палата панів приняла іматрикуляцию вироку в справі морского ока.

Рим 28 сїчня. Рада міністрів згодила ся на вибудоване корабля для телеґрафу без дроту, систему Марконїго, межи полудневою Італїєю а Америкою.

Тянґер 28 сїчня. З Фезу наспіли тут грізні вісти. Претендент до престола і начальник революциї стоять вже під містом і палять передмістя.

Льондон 28 сїчня. Вирок смерти виданий на Лїнча (за зраду Анґлїї в бурскій війні) замінено на дожизненну вязницю.

Надіслане.

Індияни; до того ще мали они на собі такі плащі, яких я ще нїколи в моїм житю не бачив, з великих зелених пер понашиваних на полотно.

Коли старий чоловічиско побачив, що він зловлений, спитав, що то має значити, а єго мова була так подібна до говору Мая, що я єї зовсім добре розумів. Я сказав єму, що він буде якийсь час гостем у мене і казав мому слузї та ще одному чоловікови завести в безпечне місце, а єго взяла там така злість, що він всїх нас проклинав; а кляв так страшно, що менї аж волосє дуба ставало, а мій слуга, котрий єго сюди звабив, помер зі страху до кількох днїв. Коли тамтой другий о тім довідав ся, втік і вже нічого не було про него чути.

Оттак стало ся, що лиш я знаю де тоті птицї укриті, але нинї вечером поведу Жоза до них, бо тамтим другим не вірю.

Коли они обоє трохи успокоїли ся, говорив я з ними крізь решітку і спитав старого, звідки він має тото золото, на котрім повибивані серця. Він сказав, що не знає нічого про нїяке золото. Але що я був переконаний, що він не каже правди, то я взяв ся на инший спосіб. Тота келя, в котрій я єго замкнув, прилирає до комірчини, з котрої можна все чути і видїти, що там діє ся, але звідтам не можна нїкого видїти.

Там лежав я цїлими годинами і підслухував. Зразу говорили они о байдужних річах, відтак побачила дївчина золотий хрест на стїнї і сказала:

— Подиви ся, тату, і они мають тут золото.

— То не золото, лиш позолочене — сказав він на то. — Я знаю ся на тій штуцї, хоч у нас єї не уживають, що найбільше хиба, щоби ратища і кінцї стріл забезпечити від ржі, котрих уживають стрільцї, що стріляють птицї на озері. А відтак додав він:

— Хотів би я знати, що сказав би той захланний злодюга, як би ми єму показали нашї величезні скарби в сьвятини.

— Пс! — відозвала ся она. — Стїни мають уха. Не даймо нічого пізнати по собі, бо то ще одно може нас виратувати.

— Ну? — спитав сеньор поквапно — а щож на то Цібальбай? Хибаж ви не казали, що старий називає ся Цібальбай? — старав ся він направити свою похибку.

— Цібальбай! Нї, я того імени зовсім не згадував — відповів дон Петро недовірчиво, а відтак говорив вже зовсім инакше. Він не відповів нічого. Коли я на другий день хотів знову підслухувати тих пташків, они вже були втекли, а шкода, бо я би був спитав того старого чоловіка, чи не називає ся він Цібальбай.

— Алеж дон Педро, таже ви лише що казали, що они ще у вашім домі.

— Я так казав? То я, видко, так само помилив ся, як ви з тим іменем. Вино міцне і видко вдарили менї до голови. Але лишім то. Ходїть, сеньоре, напийте ся кави, то добра.

— Дякую, не буду пити — відповів сеньор. — Я нїколи не пю кави на ніч. Не можу відтак спати.

— То будьте ласкаві і зробіть нинї виїмку. То дїйстно добра кава і ми горді з того, що така нам родить ся.

— Дякую, таки не буду пити; але скажіть менї, чи отсї панове, котрих тут виджу, роблять на ваших плянтациях?

— А вжеж. Они видають ся вам трохи дикими, але они доброго серця. Мене уважають як свого батька. Та ба, сеньоре, чого тут таїти ся! Господарка то лиш от так про око, а головний наш інтерес то пачкарство. Але добрі часи вже минули. Урядники митові за богато жадають, щоби їм рот заткати. Заробок нинї малий і треба дякувати Богу, коли нам що в руки влїзе.

— Так як отті два Американцї, котрих ви убили — сказав на то сеньор, котрий знов не міг удержати язика за зубами.

(Дальше буде).

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1. мая 1902 після середно-европ. год

поси.	особ.	Зі Львова
відходить		**День**
	6·25	До Станиславова, Підвисокого. Потутор
	6·35	„ Лавочного, Мукача. Борислава
	6·30	„ Підволочиск, Одеси, Ковови
	6·30	„ Підволочиск з Підзамча
8·30		„ Кракова, Любачева, Орлова, Відня
	8·40	„ „ Відня, Хирова, Стружа
	9·06	„ Сколього, Лавочного від 1/7 до 15/9
	9·15	„ Янова
	9·25	„ Підволочиск з гол. двірця
	10·35	„ Іцкан, Сопова, Берегомету
	10·20	„ Белзця, Рави, Любачева
	11·25	„ Янова від 1/7 до 15/9 в недїлї і сьвята
1·55		„ Підволочиск з гол. двірця
2·08		„ „ Підзамча
	2·15	„ Брюховичі від 7/5 до 10/9 в недїлї і сьвята
2·40		„ Іцкан, Гусятина, Керешмезе
2·55		„ Кракова, Відня, Хабівки
	3·05	„ Стрия, Сколього лиш від 1/5 до 30/9.
	3·15	„ Янова від 1/5 до 15/9.
	3·20	„ Зимноводи від 18/5 до 10/9.
	3·26	„ Брюхович „ „ „ „
	3·30	„ Ярослава
		Ніч
12·45	4·15	До Кракова, Відня, Берлина
2·51		„ Іцкан, Констанциї, Букарешту
	8·16	„ Брюхович від 7/5 до 10/9.
	6·25	„ Іцкан, Радовець, Кімполюнґа
	6·20	„ Кракова, Відня, Берна, Варшави а Орлова від 15/6 до 15/9.
	6·30	„ Янова від 1/5 до 15/9 в будні дни
	6·35	„ Лавочного Мукача, Хирова
	7.25	„ Сокаля, Рави руської
	7·10	„ Тернополя з гол. двірця
	7·33	„ „ „ Підзамча
	10·05	„ Янова від 1/5 до 15/9 в недїлї і сьвята
	10·30	„ Іцкан, Гусятина, Радовець
	11·—	„ Кракова, Відня, Івонича
	11·10	„ Підволочиск, Бродів з гол. двірця
	11·23	„ Гримайлова з Підзамча

поси.	особ.	До Львова
приходить		**День**
	6·10	З Кракова
	6·20	„ Черновець, Іцкан, Станиславова
	6·50	„ Брюхович від 7/5 до 10/9.
	7·10	„ Зимноводи „ „ „ „
	7·45	„ Янова (головний дворець)
	8·10	„ Лавочного „ „
	8·00	„ Тернополя на Підзамче
	7·40	„ „ „ гол. дворець
	8·15	„ Сокаля, Рави руської
	8·50	„ Кракова, Відня, Орлова
	10·25	„ Ярослава, Любачева
	11·55	„ Іцкан, Черновець, Станиславова
	1·23	„ Янова на гол. дворець
1·35		„ Кракова, Відня
1·45		„ Іцкан, Станиславова
2·20		„ Підволочиск на Підзамче
	4·40	„ Стрия, Самбора, Борислава
2·35		„ Підволочиск на гол. дворець
	5·10	„ „ „ Підзамче
	5·35	„ „ „ гол. дворець
	6·00	„ Сокаля
	5·50	„ Кракова
5·40		„ Чернівців
	3·14	„ Брюхович
		Ніч
	12·05	З Сколього, Калуша, Борислава
12·15		„ Черновець, Букарешту
2·31		„ Кракова, Відня, Орлова
	3·12	„ Підволочиск на Підзамче
	3·35	„ „ „ гол. дворець
	6·20	„ Іцкан, Підвисокого, Ковови
	10.03	„ Янова від 1/5 до 31/5 і від 16/9 до 30/9 що дня, а від 1/6 до 15/9 в недїлю і сьвята
	7·04	„ Брюхович від 7/5 до 30/6 і від 16/8 до 10/9
	8·50	„ Брюхович від 1/7 до 15/8 що день
8·40		„ Кракова, Відня, Любачева
	9·30	„ Янова від 1/6 до 15/9.
	9·50	„ Кракова, Відня, Пешту, Сянока
	9·20	„ Іцкан, Ковови, Підвисокого
	10·20	„ Підволочиск, Бродів, Копичинець
	10·38	„ „ на гол. дворець
	10·50	„ Лавочного. Хирова, Пешту

ЗАМІТКА. Пора нічна числить ся від **6-ої** години вечером до **5-ої** години **59** мінут рано. Час середно-европейский ріжнить ся від львівского о 36 мінут. В місті видають білети їзди: Звичайні білети агенция часописі Ст. Соколовского в пасажи Гавсмана ч. 9 від 7-ої рано до 8-ої вечером, а білети звичайні і всякі иньші, тарифи, ілюстровані провідники, розклади їзди і т. и. бюро информацийне ц. к. зелїзниць державних (ул. Красіцких ч. 5 в подвірю, сходи II. двері ч. 52) в годинах урядових (від 8—3 а в сьвята від 9—12).

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий

З друкарні В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).